

במדינה

דרכי-חיים

עוד ממזר

באשמת הרבנות

כאשר, בעוד ארבעה חודשים יחלו ל-
אדוארד ליבוביץ' בן ה-24 בנו הבכור
כשהוא ממזר — יוכל אדוארד להודות
לרבנות בחיפה.

אדוארד הוא ימאי וצייר. אגנס בת ה-22
היא סטודנטית, בתו של מורה קתולי מ-
אנטוורפן. שם גם הכירו השניים, התאהבו
ממבט ראשון. אדוארד החל מבקר בביתה
של חברתו, התחבב גם על הוריה. כאשר
החליטו להתחתן, נתנו להם הוריה של
אגנס את ברכתם, הסכימו אפילו שבתם
תתגייר.

הצרות התחילו ברבנות. אדוארד
המאושר חזר לאונייה, כשהוא מתכוון להת-
חתן בקרוב. כדי לחסוך כסף, התחיל למ-
כור את ציוריו בנמלים בהם ביקר. לבסוף
עזב את עבודתו, שב לבלגיה כדי לשאת
את אגנס. לא היה דבר שימנע זאת ממנו.
או כך, לפחות, חשבו בני-הזוג.

הצרות התחילו ברגע בו טילפן אדוארד
לאביו בישראל, בישר לו את החדשה, ב-
קש ממנו להוציא עבורו תעודת-רחקות.

הרבנות סירבה להיענות לבקשה, הודיעה
לאב כי אדוארד לא יקבל את התעודה עד
שלא יופיע במשרדי הלישכה בעצמו. אד-
וארד פנה לקונסוליה הישראלית בבריסל.
הקונסול הבטיח לטפל בעניין. עברו חוד-
שים — והתעודה המיוחלת לא הגיעה.

כשלב זה החליט הזוג לבוא לישראל.

חגית ואדוארד ליבוביץ'
בחודש הרביעי להריון

הם היו בטוחים כי בארץ יפתרו כל הבע-
יות. בדצמבר 1969 הגיעו לחיפה. אגנס
התאקלמה בארץ מייד. משפחתו של אדוארד
קיבלה אותה בנורעות פתוחות. היא שינתה
את שמה לחגית, ועד מהרה חשה עצמה
כישראלית לכל דבר.

למה האכזריות? בינואר 1970 פנתה
חגית לבית-הדין הרבני בחיפה, הגישה בק-
שה לגיור. בית-הדין נתן לבקשתה את
המיספר 1639/ש, פסק כי יטפל בפרשה
רק בסוף השנה. דחייה זו לא היתה אולי
טראגית כל-כך, לולא היתה חגית בחודש
הרביעי בהריון. היא רצה לרופא, קיבלה
ממנו אישור בכתב, ושבה לבית-הדין. הת-
שובה לא השתנתה: בית-הדין לא יטפל ב-
בקשתה עד חודש נובמבר, הריון או לא
הריון, התוצאה: ביום בו תידון הבקשה
לרבנות, יהיה כבר הילד בן חמישה חוד-
שים.

לא פחדתי לבוא לישראל למרות שיש
כאן מלחמה, אומרת חגית. לא פחדתי
להתחיל בחיים חדשים לגמרי בארץ זרה.
הרגשתי רצויה לגמרי — עד שפניתי לרב-
נות. אני רוצה להתגייר. אני רוצה שלילד
שלי יהיה אב. אני רוצה שהוא יהיה יהודי.
מדוע דוחים אותי? למה האכזריות הזאת?
מוסיף אדוארד במרירות: אם בארצי
שלי אני לא יכול לשאת את אמי-בני לאשה
ולתת לתינוק את שמי, אסע לקפריסין לע-
שות זאת. לרבנות אולי לא איכפת מהאשה
והילד שלי. אבל לי איכפת.

הפושטת

זהו הסיפור שפני-
נה ברגר אוהבת ב-
יותר לחקות: דמות הפושט הישראלי המ-
צוי — בעל ההופעה הרשלנית והשחצנית.

חברת החיילים הגדולה רעשה.
בקושי ניתן היה לשמוע את הנערה
הגינגית שליד המיקרופון, שניסתה לח-
קות מונולוג של ילדה קטנה. הגינגית
היתה נבוכה. לפתע היא הפסיקה את ה-
מערכון שלה, הצביעה לעבר אחד החיילים
שהרעיש במיוחד.

„שמע! בקשר אליך יש לי בדיחה...“
אמרה הגינגית. האיש השתתק. כמוהו
עשו גם חבריו בקריצה ממזרחית, כשחיוך
שובב בקצה פיה סיפרה או הגינגית:
„בבית-המשוגעים עשו מסיבת-פורים. ער-
כו תחרות תחפושות והמשתתפים עלו על
הבמה. שלושה מהם עלו עירומים לגמרי.
למה התחפשת? נשאל האחד, לפצצת
אטום, השיב.

ולמה התחפשת אתה? נשאל השני.
לפצצת מימן?
כשנשאל השלישי למה התחפסת, השיב:
לפצצת זמן!
„שמעו זאת שאר המחופשים ומיד הח-
לו לברוח כל עוד נפשם בם. שאלו אחד
מהם: כשאחד הודיע שהתחפש לפצצת-
אטום — לא ברח. גם מפצצת-המימן לא
ברחת. למה ברכת מפצצת-הזמן?“
„מה זאת אומרת? השיב הנשאל, ראי-
תם איזה פתיל קצר היה לו.“
החיילים צחקו. יותר לא היו הפרעות.

*** השמנונות מהשומר*

הצעיר
פנינה ברגר (24), שאף אחד אינו
מכיר אותה בשם זה, אלא בכינוי
„פנינה הגינגית“, יוצרת על הבמה תדמית
הקשורה למה שאנשים מתארים לעצמם
שש בגינגים: חריפת-לשון, חסרת מורא-
ציבור, שחצנית וולא מעצורים.
אבל מאחורי הדמות הזאת של הגינגית
הטיפוסית והצברית המצויה מסתתרת דמות
קצת שונה. של נערה רגישה, ביישנית לפ-
עמים, חסרת מרפקים עם הרבה התלבטו-
יות והמון חלומות.

בִּי-פֶרֶי - הֵי חֶפְשִׁית!
בתחומי החמיכה בִּי-פֶרֶי של בִּי-פֶלְקֶס
הפעוים מסיב אורירי חדיש.
מתאיים במיוחד לבישה מעל גרבוים.
אח תאהבי את עצמך בִּי-פֶרֶי של בִּי-פֶלְקֶס.

מזכיר **biflex** משווקים בישראל ע"י **biflex**

משוויצריה
מיחד
עבורך!
הספרי
האינטיקי
בעל המוניטין
הבינלאומי
הכיל - HIBITANE®

Bidex
הקפירי לדרוש בפרומריה שלך את - Bidex

ב-400 ל"י
רכשו מקצת משתלם
ופרנסה בטוחה
בזמן קצר ובהדרגה מקצועית מעולה

ספרות נשים
קורסים יום וערב
פתיחת הקורס
15.3.70

דיאנה

רייט 1, ת"א (כנר דיזונוף) טל. 226066
הוותק, הניסיון, והמתיק שלנו ערוכה להצלחתך!
המצטיינים בקורס יישלחו להשתלמויות חניגם באירופה.